

Nicola Sanders

NEVĚŘTE JÍ

přeložil
Petr Kovács

THRILLER

Co když je pravda tím
největším nebezpečím?

NEVĚŘTE
JÍ

DON'T BELIEVE HER

Copyright © 2024 by Nicola Sanders

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2026

Cover © Zhivko P. Petrov, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7461-6 (pdf)

NEVĚŘTE JÍ

Nicola Sanders

přeložil Petr Kovács

 VENDETA

PROLOG

Nemůže dýchat. Kašle. Nejde přestat. Hrdlo jí hoří. To ji probudí. Kašle. Tak strašně, že se nedokáže nadechnout. Bolest.

Ale nakonec to zvládne. Ostrý nádech. Narovná se. Celá se třese. Stojí po pás ve vodě. Ach bože. Kde to, sakra, je? Šmátrá po zdi, ale je jí taková zima, že nic necítí. Ne. Počkat. Cítí. Je to drsné a slizké.

„Pomoc!“

Chce křičet, ale ozve se jen řezavý skřípot. V ústech cítí krev smíchanou s hlínou. Vyplivne ji. Pokusí se polknout, ale strašně to bolí.

Na tvář jí dopadne kapka. Zvedne hlavu a znovu na ni kápne. Že by déšť? Kolem není zas taková tma, jak si původně myslela. Nad hlavou má otvor, ale je moc vysoko, aby na něj dosáhla. Vidí měsíční světlo pronikající skrze mraky a siluety stromů. A pak si vzpomene.

Kristepane. Musí pryč. Pokusí se vylézt po stěnách, ale jsou příliš kluzké a dává se do ní zima, tak strašná zima. Neudrží se, spadne po zádech dolů a hlavou se udeří o protilehlou stěnu. Něco se jí otře o stehno. Plave to vedle ní. Nahmatá to rukama.

Proboha živého. Prosím. Ne!

„Pomoc! Pomozte mi někdo! Vytáhněte mě!“ Nedokáže ani mluvit, natož křičet. Ztrácí hlas. Hrdlo jí hoří.

Pak k ní dolehne zvuk. Přichází shora.

„Haló? Je tam někdo?“

Zní to, jako když železo drhne o cihlu.

„Co to děláte?“

Otvor nahoře se zmenšuje, zatímco ho někdo zakrývá železnou deskou.

„Ne!!! Přestaňte! Ne!“

Teď už panikaří, cáká kolem sebe, snaží se křičet, škrábe prsty do cihlové zdi, láme si nehty, drásá hrdlo. „Přestaňte! Počkejte! Prosím! Nenechávejte mě tady! Já umřu!“

A pak zavládne naprostá tma. Je sama. Ví to. Světlo zmizelo, i otvor nad ní. Nemá úniku. Klidně by mohla být v hrobce.

Nechce zemřít. Pořád si to opakuje. *Nechci umřít.*

Modlí se. Pláče. Křičí. Hodiny běží. Slábne. Je tak slabá, že sotva stojí, přestože se opírá o zeď.

A do toho pořád ta zima. Už nemůže. Nemá cenu dál křičet, plakat, prosit. Nikdo neprijde.

Umře.

PRVNÍ KAPITOLA

„Chci, abyste našli moji kamarádku.“

Ashley na monitoru pohodí hlavou. „Tohle my neděláme..“

Zvednu ruku, abych ji zarazila. „Ne. Já vím. Omlouvám se.“ Lehce poklesnu na mysli. Nevytáhne se to dobře. Chtěla jsem k tomu dospět postupně. Všechno jsem si naplánovala. Měla jsem poznámky a bod po bodu jsem jí vysvětlila, o co mi jde. Už jsem byla v polovině své připravené řeči, když mi Ashley sdělila, že mám vypnutý zvuk. Trvalo mi děsivě dlouho, než jsem zjistila, jak ho zapnout, a teď jsem úplně rozhozená.

„Nechtěla jsem to na vás tak vyhrknout, moc to s počítači neumím,“ podotknu, jako by to nebylo nad slunce jasné. „Jsem kadeřnice. A zatím jsme nepřišli na to, jak někoho ostříhat přes zoom.“

Uchechtne se. „To je v pořádku, Ellie. Chápu. Zkuste to ještě jednou od začátku.“

S úlevou přikývnu. „Děkuju.“

Ashley a její kamarádka Kate mají podcast, který nazvaly *Akta zmizelých*. Vyprávějí v něm příběhy lidí, kteří jsou již dlouho nezvěstní, a někdy je dokonce najdou. Jenže když už se jim to podaří, jsou pokaždé mrtví.

Poslouchala jsem všemožné true crime podcasty v nejasné naději, že dostanu nějaké tipy, které mi pomohou

Carlu najít. A tak jsem narazila na *Akta zmizelých*. Na jeden zátať jsem si přeřrála první tři řady a celou tu dobu si říkala: *Ty ji nejspíš nikdy nenajdeš, ale ony by mohly*.

A tak jsem tady.

„Povězte mi o ní něco,“ vyzve mě Ashley.

Přikývnu, a když se mi vybaví vzpomínky, trochu se mi sevře srdce. „Seznámily jsme se v sedmé třídě,“ začnu.

Byl to první den školního roku a já seděla sama na hřišti. Všichni mě znali jako tu holku, které právě umřela máma na rakovinu, a s takovou hromádkou nešťestí se prostě nikdo nechtěl kamarádit.

Až na Carlu. Sebejistě přede mě nakráčela, vzpřímená na těch svých dlouhých nohou, a pod paží držela míč. „Nechceš si zahrát fotbal?“

Carla se té hromádce nešťestí nevyhýbala možná proto, že její táta umřel na infarkt, když jí bylo pět. Moc nešťastná jsem si ale nepřišla, jen hrozně sama.

Přikývla jsem, přestože mě fotbal nijak zvlášť nezajímal, a okamžitě jsme se skamarádily.

Měly jsme toho společného víc než jen mrtvé rodiče. Pro začátek jsme se chovaly spíš jako kluci. Zatímco naše spolužačky už řešily módu a líčení, my jsme se stále proháněly na kole, lezly po stromech a cákaly se v řece. A obě jsme byly posedlé rockem – i když, abych řekla pravdu, to byl úplně každý, koho jsme znaly. V patnácti jsme se rozhodly založit vlastní skupinu. Jmenovaly jsme se Zlotřilý ségry. Ten název jsme zbožňovaly. Když jsme se potkaly na hřišti, zdravily jsme se: *Zdar zlotřilá ségro, jak to jde?* a pak jsme se popadaly za břicho smíchy. Dohodly jsme se, že Carla bude hrát na kytaru – protože už na ni hrála – a já si vezmu klávesy. Zpívat budeme obě, abychom na sebe nežárlily.

Žádný frontman, nikdo nebude zpívat jenom vokály. Zůstaneme si naprosto rovny, naše hlasy budou znít v dokonalé harmonii. Tedy jednou. Až se do toho dostaneme.

Když jsme neseseděly ve škole, neřádily na kolech a neobjevovaly okolní svět, byly jsme u Carly doma a pilovaly své skladby. Chodily jsme tam rády, protože ten dům byl prostě obří a člověk tam jen tak na nikoho nenarazil. Zato u nás měl táta autoopravnu, takže dovnitř neustále doléhalo túrování motorů a mlácení vyklepávaných plechů. Pořád tam byl nějaký kravál a upřímně řečeno jsem se za náš dům styděla. Byl o tolik menší než Carlin a páchl olejem a benzínem, až jste měli pocit, že na každém povrchu ulpívá tenká vrstva mastnoty.

Slyším se, jak Ashley říká: „A pak jednoho dne Carla utekla. Stalo se to před dvanácti lety. Bylo jí šestnáct. Neměla jsem ani ponětí, že by se k něčemu takovému schylovalo. Nechápala jsem to a od té doby jsem ji už nikdy neviděla ani o ní neslyšela.“

Ashley přikývne a něco si zapíše. „Povězte mi o tom víc. Jak jste zjistila, že utekla?“

„Jednou večer mi zavolala,“ vysvětluju. Bylo už pozdě, skoro deset. Zrovna jsem se chystala do postele. Zněla vyděšeně. Řekla, že jedeme do Liverpoolu – o tom jsme fantazírovaly, že až nám bude dejme tomu dvacet, vyrazíme tam a pořádně to se Zlotřilýma ségrama rozjedeme. Měly jsme bláznivé sny, že natočíme demák, podepíšeme smlouvu s nahrávacím studiem a vyrazíme na tour, na které vyprodáme všechny stadiony. „Mluvily jsme o tom v jednom kuse,“ pokračuju. „Té noci se ale ozvala a oznámila mi, že jedeme už teď. Měla jsem si sbalit to nejnutnější a počkat na ni na cestě za jejich domem. Chtěla jsem

se zeptat, co to má znamenat, ale zavěsila. Tak jsem vyrazila na místo srazu, jak si přála, ale nic jsem si s sebou nevzala. Nikam jsem nejela. Vlastně jsem si ani nebyla jistá, jestli to myslí vážně.“

Vedlejší silnička za jejich domem byla vážně tmavá, ale přesto jsem poznala, že pláče. Seděla na pařezu, přes rameno měla kytaru a u nohou velkou tašku. Když mě spatřila, vstala, povytáhla si kytaru a řekla, že musíme jít, protože nám za chvíli jede vlak.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Vysvětlím ti to později. Teď pojď.“

„Ani náhodou. Je to blbost. Nikam nejedeme. Můžeš mi říct, o co tu jde?“

„Prosím, Ellie. Potřebuju tě. Prosím, pojď se mnou!“ Spustila, jak úžasně se nám povede. Začneme jako servírky, pronajmeme si byt a začneme vystupovat. Jako by mi prodávala svůj sen, jako by to snad nebyl i můj sen. Jenže ne takto. Pořád jsem jí opakovala, že asi zešlela, že se musí vzpamatovat a povědět mi, co se doopravdy děje, ale neposlouchala mě. Mluvila tak rychle, že jsem nic z toho nechápala. Každopádně vypadala vyděšeně. „Prosím, Ellie! Musíme jít! Hned!“

Vzpomněla jsem si na tátu. Tátu, který se tak moc snažil – a někdy se mu to dokonce i dařilo –, aby po mámině smrti všechno zvládal. Tátu, který dělal možné i nemožné, aby mi během mého dospívání v ženu nepřestal rozumět. Tátu, který mě objal, když jsem dostala panický záchvat z první menstruace, a pak mi koupil moje první tampony, a když mi je podával, jenom ze sebe vysoukal něco jako *přečti si návod*.

Tátu, který byl teď doma a o ničem nevěděl.

„Nemůžu,“ řekla jsem Carle. „A ty bys taky neměla, jsme ještě moc mladý. A tohle je nebezpečný.“

„Nemám na výběr,“ oznámila mi. Zvedla tašku a prostě odešla. Nemohla jsem tomu uvěřit. Šla jsem za ní, křičela jsem, ať počká. Jenom se otočila a pronesla: „Nikomu neříkej, kam jsem jela, ano? Slib mi to. Prostě jim pověz, že nemáš ponětí.“ A pak vyrazila do tmy směrem k nádraží.

Už jsem ji nikdy neviděla.

„Nepochybovala jsem, že se tak za dvě hodiny zase vrátí,“ vyprávím Ashley. „Jenže ráno k nám přišla Carlina máma, protože když ji šla vzbudit do školy, našla její postel prázdnou. A tehdy jsem si opravdu začala dělat starosti. Slib, který jsem Carle dala, vyletěl ihned komínem. Všechno jsem její mámě řekla. Okamžitě mě odvedla na policii, abych to tam vypověděla. Carlin bratr Nick – byl o dva roky starší – se mi později svěřil, že nevěří tomu, že by Carla jen tak utekla a už nikdy mámě nezavolala. Domníval se, že se jí té noci muselo něco stát. Ve svém autě tehdy jezdil křížem krážem po celém městě a okolí, jestli třeba nespádla někam do příkopu nebo tak něco. Já jí mezitím neustále volala, nechávala jsem jí na mobilu vzkazy, psala miliony esemesek. Odpověděla mi jen jedenkrát: *Jsem v pořádku. Žiju svůj sen. Nehledej mě.* To bylo vše. Pak jsem se dozvěděla, že s ní mluvila i policie...”

Ashley mě přeruší. „Promiňte, jak jste se to dozvěděla?“

„Od její mámy.“ Vyprávím si Marjorie, jako by stála přede mnou, krví podlité oči zarudlé pláčem. Objevila se u nás, aby nám to s tátou sdělila. Vždycky z ní vyzařovala taková krása a vypadala o hodně mladší, než ve skutečnosti byla, ale onoho dne jako by přes noc zestárla o sto let.

„A co přesně jí policie řekla?“ zajímá se Ashley.

„Že Carla dorazila do Liverpoolu, má se dobře, je v bezpečí a nechce se vrátit domů. A protože už jí bylo šestnáct, nikdo s tím nic nenadělá. Že v tomhle věku nemůžete dítě nutit, aby se proti své vůli vracelo.“

Ashley si něco poznamená. „A byla její matka...“ Podívá se na mě. „Jakže jste říkala, že se jmenuje?“

„Marjorie.“

„Marjorie. Viděla se od té doby s Carlou nebo se jí Carla ozvala?“

Promnu si čelo. „Ano. Ale pak to začalo být vážně divné.“

„V jakém smyslu?“

Nadechnu se a poskládám si myšlenky. „Musíte pochopit, že jsem Carlu během těch let opravdu usilovně hledala. Když jsem dokončila střední, přestěhovala jsem se do Londýna. Bydlela jsem v Croydonu, ale pořád jsme si s její matkou příležitostně volaly. První roky neměla o Carle žádné zprávy a stejně tak Nick ani kdokoli jiný, alespoň pokud nám bylo známo. Roky plynuly, ale já hledala dál. Marjorie sledovala matriční záznamy o úmrtích i svatbách pro případ, že by se vdala a změnila si jméno. Prohledávala i seznamy narozených dětí, ale pořád nic. Pak mi letos v březnu umřel táta...“

„To mě mrzí.“

„Děkuju. Zavolala jsem Marjorie, abych jí to řekla. Trochu se znali, i když tou dobou už bydlel v domově důchodců.“ Z nějakého důvodu cítím potřebu to Ashley vysvětlit. „Rodiče mě měli dost pozdě. Tátovi bylo osmačtyřicet, když jsem se narodila.“

Ashley zdvořile přikývne.

„Nicméně... Když jsme se loučily, zeptala jsem se na Carlu a ona mi řekla, že od ní k narozeninám dostala pohled z Paříže. Přišel den předtím. Chtěla mi kvůli tomu zavolat, ale předběhla jsem ji. Zněla tak šťastně: ‚Všechno nejlepší k narozeninám, mami. Vzpomínám na Tebe a mám Tě moc ráda,‘ podepsána Carla.“

Ashley se zachmuří. „A to se stalo v březnu? Takže jsou to už... tři měsíce?“

„Ano.“

„Takže Carla vlastně není vůbec pohřešovaná.“

„Jenomže...“ Hledám ta správná slova. „Když jsem přijela do Lindletonu na tátův pohřeb, tak jsem ten pohled viděla. Marjorie mi ho ukázala.“

„A?“

Kousnu se do rtu a snažím se přijít na způsob, jak to vysvětlit, aniž bych vypadala jako blázen, ale nic mě nenapadá. Tak to ze sebe vysypu.

„Myslím, že ho nepsala Carla.“

DRUHÁ KAPITOLA

Slyším, jak venku zastavuje auto. Nick už je doma? Asi tady blábolím celou věčnost. Natáhnu krk, abych se podívala, ale je to jen Meghan, uklízečka, která vystupuje ze své Hondy Civic.

„Jste si tím jistá?“ zeptá se Ashley.

Obrátím se zpátky k obrazovce. „Ano.“

„Podle čeho jste to poznala?“

„Protože jsme spolu psávaly písničky i texty. Mám sešit plný Carlina písma a to na pohlednici není její.“

„Co na to Marjorie? Myslí si, že ten pohled je pravý?“

„Naprosto. Když jsem jí řekla o svých pochybnostech, prohlásila, že blázním.“

„Stála na té pohlednici i zpáteční adresa?“

„Ne.“

„Ale odeslaná byla z Paříže.“

„Rozhodně.“

Ashley si opět něco poznamená. „Máte na Marjorie kontakt? Pokud mám o vašem návrhu přemýšlet, musím s ní mluvit.“

„Řeknu jí to. Bydlím u ní v domě.“

Ashley zvedne hlavu. „U ní? Neříkala jste, že bydlíte v Croydonu?“

„To ano, až donedávna. Ale když jsem přijela na tá-tův pohřeb, daly jsme se s Marjorie do řeči a pak jsem se

potkala i s Nickem – to je Carlin bratr – a...” Nepatrně se na Ashley usměje. „Co říct? Je to jediné štěstí, co z tohoto příběhu zatím vzešlo. Začali jsme se s Nickem vídat, jedna věc vedla ke druhé a já se i s dcerou přestěhovala zpátky do Lindletonu, abychom mohli být spolu.“

„Páni. Takže jste s tou rodinou skutečně provázaná.“

Přikývnu. „V podstatě ano. Nic z toho jsem neplánovala, ale stalo se.“

„Takže vy a vaše dcera...”

„Karlíe. Je jí šest.“

„Vy a Karlíe teď žijete s Nickovou matkou Marjorie?“

„Jen dočasně. Marjorie měla před pár týdnů ošklivou nehodu. Spadla ze schodů. Nick si do té doby pronajímal domek nedaleko odsud, ale museli jsme ho pustit, když jsme se nastěhovali sem, abychom se o ni postarali, než se zotaví.“

Ashley si poklepe propiskou o tvář. „Mohla bych s ní tedy mluvit?“

Chvilí otálím. „Jistě. Povím jí o tom a zkusím ji přesvědčit, aby vám zavolala.“

Nezmíním, že když jsem se Marjorie svěřila, že bych chtěla zkusit i tenhle podcast, podívala se na mě způsobem, jako bych po ní chtěla, aby přeběhla nahá přes vesnici.

„Podívejte, Ellie,“ pokračuje Ashley a odloží propisku. „Rukopis lidí se v průběhu let mění. Zejména mezi šestnácti a... Kolik by teď Carle bylo?“

„Osmadvacet. A ano, chápu, kam tím směřujete, ale nemyslím si, že by to platilo i v tomto případě.“

„Jak si tím můžete být tak jistá?“

„Protože je mrtvá.“

Slyším, jak někdo stoupá po schodech. Přemýšlím, jestli se Nick už vrátil. Nebo je to Meghan a chce tady uklidit.

„Cože?“ zarazí se Ashley. Podívám se na ni. Tvář má povadlou šokem.

„Možná je mrtvá. Víím, že je strašné říkat něco takového...“

Zvedne ruku. „Ne, ne. Řekla jste: *Protože je mrtvá.*“

„Nemyslela jsem to doslovně. Samozřejmě že to nevím jistě. Ale... zmizela, takže je buď mrtvá, nebo se dala k nějaké sektě.“

„Sektě?“

„Jiné vysvětlení mě už nenapadá. Některé sekty vás mohou dokonale odříznout od rodiny i přátel. Možná se Carle stalo právě tohle. Možná si legálně změnila jméno a teď si říká Květy oblohy nebo Zlatá sprcha měsíčního prachu nebo tak nějak.“

Chtěla jsem pouze odlehčit atmosféru, poté co ze mě vylétlo, že Carla je nejspíš mrtvá, ale soudě podle Ashleyina výrazu se mi to hodně nepovedlo.

„Promiňte. Nechtěla jsem to zlehčovat. Pomůžete mi ji hledat?“

Klepe propiskou o psací podložku. „Ještě nevím...“

„Prosím, Ashley. Jste v tom s Kate tak dobré. Znáím všechny epizody vašeho podcastu. Jestli ji někdo může najít, tak jste to vy dvě.“

„Já si ale nejsem jistá, jestli tu opravdu máme nějaký příběh, Ellie.“

„Ale ten pohled...“

Posbírá si své zápisky. „Z toho byste měla mít radost. Dokazuje, že Carla žije a má se dobře. Opravdu si myslím, že v tom zbytečně hledáte něco víc.“

„To není pravda.“

Přestane si hrát s poznámkami. „Pokud bychom si mohly promluvit i s Nickem a Marjorie...“

„Ano, to určitě můžete. Vysvětlím to Nickovi a řeknu mu, ať vám zavolá.“

Za dveřmi zaskřípe dřevěná podlaha.

Ashley se podívá na hodinky. „Je mi líto, ale už musím jít.“

„Anebo mu můžete zavolat hned,“ vyhrknu. „Pracuje ve městě ve FitTonePlus, má tu franšizu...“

„Dejte mi vědět, kdyby se stalo ještě něco nového,“ řekne. „Už opravdu musím, Ellie.“

„Nestane,“ vydechnu. Cítím, jak mi cukají koutky úst. Připadám si tak pitomě. Dospělá ženská na pokraji pláče, protože nedostala, co chtěla. Přitisknu si hřebety rukou k očím. „Nic se nestane. Nikdy se nestane nic nového.“

„Kdyby přece jen, dejte mi vědět. Na shledanou, Ellie. A děkuju za zajímavý hovor.“

Obrazovka ztmavne.

Svalím se zády na opěradlo židle a zvrátím hlavu. Kéž by se Nick už vrátil domů. Toužím po jeho objetí. Chci, aby mě uklidnil a ujistil, že všechno bude v pořádku a že se Carla jednoho dne zase objeví.

Podívám se na hodiny na obrazovce. Patnáct hodin a deset minut. Měla bych vyzvednout Karlie ze školy.

Vypnu počítač, vyjdu na chodbu a zavřu za sebou dveře. Chystám se sejít ze schodů a vtom se to stane: úlek z prudkého škubnutí hlavy dozadu, řítí se proti mně podlaha, ruce mi vlají všude kolem, někdo křičí.

Pak už nic.

TŘETÍ KAPITOLA

O tři týdny později.

Ke škole dorazím ve stejnou chvíli jako Alex. Alex je manžel mojí kamarádky Lauren a jeden z mála tátů, kteří vyzvedávají děti ve škole.

„Ahoj, Ellie.“ Ukáže na růžovou cestovní tašku s létajícími jednorožci, kterou držím v ruce. „Ta je Karliina?“ zajímá se. „Lauren mi kladla na srdce, že bez ní odsud nesmím.“

„Jak jsi to poznal?“ zeptám se a tašku mu podám.

Poklepe si na spánek. „Tahle mašina se nikdy nezastaví.“

Zasměju se.

Lauren není jenom moje nejlepší kamarádka, ale i šéfová v kadeřnictví, kde pracuju a kde ona právě teď je. Naše dcery od sebe dělí jen pár měsíců a i ony jsou velké kamarádky. Co na to říct? Od okamžiku, kdy jsem se vrátila do Lindletonu, mi všechno v životě zapadá tak krásně a perfektně do sebe, až je těžké si nemyslet, že to tak má být.

Dnes je pátek a Bethany má zítra narozeniny. Bude jí sedm. Když mi Lauren prozradila, že Bethany chce pozvat Karlie na noc k nim, musím přiznat, že jsem si ze začátku nebyla jistá. Není v šesti letech na přespávání

u kamarádek ještě příliš brzy? Ale Karlie si to tak moc přála. „Prosím, mami!!! Prosíím!!!“ žadonila a její drobné obočí se spojilo, zatímco poskakovala, jako by měla místo nohou pružiny.

„Prosíím!!!“ žadonila Bethany druhý den ráno před školou a spínala ruce, jako kdyby šlo o život.

„Můžete si s Nickem někam vyjít,“ navrhla Lauren a významně na mě mrkla.

Byla to právě vyhlídka na rande s Nickem, která naši dohodu zpečetila? Ani nápad.

Kecám. Samozřejmě že ano.

Dveře školy se otevrou a vypustí snad milion pištících dětí. Karlie a Bethany běží spolu a drží se za ruce. Karlie do mě vrazí, tedy přesněji mi vrazí do nohou a obejmě je.

„Ahoj, mami, přinesla jsi mi ty růžové šaty se třpytkami?“

„Ano,“ odpovím a pohladím ji po vlasech.

„A ty stříbrné bačkůrky? A žluté pyžamo?“

„Stříbrné bačkůrky, žluté pyžamo i kartáček na zuby. Nezapomeň si je večer vyčistit, ano?“

„Nedělej si starosti,“ ujišťuje mě Alex. „Když přijde na čištění zubů, Lauren je horší než seržant v přijímači. Tak jdeme, holky.“

Dřepnu si ke Karlie. Cítím, jak mě štípe v očích. Je to vůbec poprvé, co spolu nebudeme přes noc, a já mám co dělat, abych ji nepopadla do náruče, nenacpala do auta a s kvílením pneumatik nezmizela v oblaku kouře.

„Zítra se zase uvidíme, ano?“ řeknu. Na přespání byli pozvaní i rodiče, i když povinné to není. Nevím jak vy, ale já bych ho povinným rozhodně udělala. Představa domu plného šesti- a sedmiletých dětí, které bych měla

na starosti, ve mně probouzí potřebu zalézt si pod peřinu a zamknout dveře. Já však nejsem Lauren. Pokud byste ve slovníku hledali definici multitaskingu, ledového klidu, případně superženy, určitě by vám vypadla ona.

Pevně své dítě obejmou, políbím na tvář a znovu ji obejmou, přestože sebou cuká a snaží se mi vykroutit.

„Proboha, Ellie,“ pronese Alex a vrtí hlavou. „Nechceš jít raději s námi? Určitě pro tebe najdeme místo.“

Zasměju se. „Ani náhodou. Mám rande s jedním pořádně žhavým chlapem, ale děkuju za nabídku.“

Ještě naposledy políbím Karlie do vlasů. „Takže zítra kolem půl jedenácté,“ sdělím Alexovi. „Ale pro každý případ budu na telefonu. Vyříd' Lauren, ať mi zavolá, kdyby potřebovala cokoli přinést.“

„Jasně, přines skotskou. Mám pocit, že přijde vhod,“ řekne, já se zasměju a vydám se zpátky domů.

Zatlačím na vchodové dveře – zase se zasekly. Pořád Nickovi říkám, ať s tím něco konečně udělá. Vůbec nechápu, jak se Marjorie dokáže dostat dovnitř nebo ven. A světlo na zápraží nefungovalo snad nikdy, ačkoli jsem vyměnila žárovku, hned jak jsem se nastěhovala. Ale možná je to tak lepší, protože dveře potřebují v první řadě natřít.

„Margie? Už jsem doma!“ zavolám a zvednu ze země poštu. Dva úředně vyhlázející dopisy pro Nicka. Nejspíš účty. Zastrčím si je do kapsy.

„Ahoj, Ellie, miláčku. Jsem tady.“

Zbožňuju svou budoucí tchyni. A nejen proto, že je to Nickova matka a ke mně se chová tak vřele, ale i proto, že představuje všechno, čím toužím být. Je laskavá a velkorysá, inteligentní, všem neustále pomáhá, spoustu času

věnuje charitativním akcím, ať už jsou to školní oslavy, nebo dobročinná tombola. Je úžasnou matkou svému synovi a nyní i mně. Je krásná tím klasickým způsobem, s blond vlasy sčesanými ve vlnách až k dolní čelisti. A bez ohledu na to, co je za den nebo kolik je zrovna hodin, jestli se cítí, nebo necítí dobře, jestli pobíhá někde po nákupech, je vždy dokonale oblečená v perfektně upraveném, přesto však ležérním stylu, který její generaci tak sluší.

A absolutně si zamilovala moji dceru.

Odložím tašku s nákupem v kuchyni a přejdu za Marjorie do obývacího pokoje. Sedí na pohovce a listuje posledním číslem časopisu *British Vogue*.

„Co říkáš na tyhle šaty?“ poklepe na stránku. „Vypadala bys v nich báječně.“

Podívám se jí přes rameno. Modelka na obrázku má pas ne o moc širší než já palec a sukně je tak krátká, že by mohla klidně sloužit jen jako pásek. Dokonale ovšem zdůrazňuje modelčiny božsky tvarované nohy.

„Dělá se mi z nich špatně,“ odpovím a Marjorie se usměje.

Posadím se vedle ní a políbím ji na tvář. „Jak se dnes cítíš?“ Ukážu na její ovázanou ruku. „Co zápestí?“

„Už je to mnohem lepší. Podívej.“ Zvedne ruku a zavrtí prsty.

„A kotník?“

„Taký. Doktor Patel tvrdí, že brzy budu moct zahodit hůlku.“ Obrátí oči ke stropu. „Zaplaťpánbůh! Nemáš představu, jak hloupě si s tím krámem připadám. Nebo jak mi chybí pilates.“

„Já vím, ale už to nepotrvá dlouho.“

Otočí se ke mně. „Děkuju ti, drahoušku. Posledních pár týdnů mám pocit, že mi tě seslalo samotné nebe.“

Usměju se. „Zaprvé, tak dlouho to ještě není a zadruhé,“ stisknu jí zdravou ruku, „jsem ráda, že se o tebe můžu starat.“

Něžně se na mě zadívá. Pak se prsty lehce dotkne mého čela a přimhouří oči. „Co tvoje hlava?“

„V pohodě,“ řeknu. Po tom svém pádu jsem měla na čele bouli jako vejce, ale už skoro zmizela.

Mlaskne. „My jsme ale dvojka.“

„Šťastná dvojka,“ namítnu.

A je to svatá pravda. Děkuju své šťastné hvězdě, že ani jedna z nás neutrpěla vážnější zranění. Udělá se mi zle pokaždé, když si na Marjoriin pád ze schodů vzpomenu.

Přišli jsme k ní s Nickem na návštěvu. Já byla zrovna v kuchyni a vařila jsem čaj, když vtom jsem uslyšela, jak vykřikla. Vyběhla jsem na chodbu a našla ji rozpláclou na schodech s nohama v podivném úhlu a jednou rukou na zábradlí.

„Nicku! Zavolej sanitku!“ křikla jsem. Nick se objevil na podestě nahoře. „Co se stalo?“

„Tvoje máma spadla ze schodů! Zavolej sanitku.“

Marjorie se pomalu pokusila zvednout. „Jenom jsem zakopla...“

„Nehýbej se, zůstaň tak,“ řekla jsem a zkontrolovala ji, zatímco Nick telefonoval. Nakonec byla v pořádku. Podvrtnutý kotník a vymknuté zápěstí, ale mohla dopadnout mnohem hůř.

Poté, o dva týdny později, se přihodilo totéž i mně. A v onom zlomku sekundy, kdy se to stalo, mi blesklo hlavou: *To ona – je tady v domě a pořádně se na nás zlobí.*

Až na to, že žádný duch to nebyl, jen uvolněné prkno na horním schodu.

„Už Nick spravil ty schody?“ zeptá se Marjorie.

Přikývnu. „Ani se nehnou.“

„To je dobře.“ Překryje mi ruku svou dlaní. „Ellie, drahousku, vím, že toho po tobě žádám už tolik...“

„Nesmysl. Co potřebuješ?“

„Na příští úterý ve tři jsem se objednala na kosmetiku. Mrzí mě, že tě musím pořád tak otravovat, ale...“

„Odvezu tě,“ nenechám ji domluvit. „V práci končím ve dvě.“

„Myslela jsem si to. Mockrát děkuju, drahousku. A objednala jsem i tebe. Platím.“

Mlasknu. „To jsi vážně nemusela.“

„Já vím, ale udělá mi to radost.“ Podívá se na hodinky. „Myslíš, že je ještě brzy na kapku sherry?“

„Někde už je určitě pět,“ usměju se a zvednu se z pohovky. „Jedno sherry, už se to nese. A pak tě převážu.“

„Ne, to není nutné. Dneska tě čeká přece rande.“

„Pořád mám dost času.“

„Děkuju, drahousku. To je od tebe moc laskavé.“

Vrátím se s lékárníčkou a sherry. Zatímco usrkává, opatrně jí vmasíruju mast do ruky a zápěstí.

„Co si večer vezmeš na sebe?“ zajímá se.

Usměju se. „Koupila jsem si nové šaty.“

„Ale? Opravdu?“

„Už se nemůžu dočkat, až ti je ukážu. Jsou nádherné. Červené s úzkými ramínky a splývavou sukní. Jsou sexy, ale zároveň elegantní, uvidíš.“

„Mohla sis půjčit něco ode mě! Moc dobře vím, jak nerada utrácíš.“

„S tím si nelam hlavu. Byly vážně levné. Popravdě až neuvěřitelně levné. Koupila jsem je na internetu. A vezmu si k nim ten náhrdelník s rubínovým přívěskem, který jsi mi dala. Báječně spolu ladí.“

Při zvuku pneumatik na štěrkové příjezdové cestě se obě podíváme k oknu.

„Raději se půjdu převlíct. V lednici máš kuře s pórkem. Dám ti ho do trouby ohřát. A abych nezapomněla, koupila jsem ti láhev Sauvignon Blanc Marlborough. Vím, jak ho máš ráda.“

„Jsi učiněný anděl,“ rozzáří se.

„To ji tedy moc neznáš.“

Obě se otočíme a spatříme Nicka stojícího ve dveřích. Směje se a já mu úsměv opětuju, zatímco mnou projede vlna vzrušení.

Kdybyste mi v patnácti tvrdili, že si jednoho dne vezmu Nicka Goodwina, neudržela bych se smíchy. Jen pro upřesnění: do Nicka byla každá holka na škole blázen, mě nevyjímaje. Jenže jsem nepatřila k těm, které mohly být jen doufat, že si je Nick někdy vezme. I tenkrát jsem si moc dobře uvědomovala naše rozdílné postavení. Byla jsem dcera obvyčejného automechanika. Nick a Carla žili v nádherném velkém domě s hektarem trávníku kolem.

„Vidím, že se náramně bavíte,“ řekne a skloní se, aby matku políbil na tvář. Pak mě vezme za ruku a pomůže mi zvednout se z pohovky. „Když jsi říkala, že máš večer rande, myslel jsem, že se mnou.“

Směju se a i on se rozzáří. Vezme moji bradu mezi palec a ukazováček a dívá se mi na ústa. Jeho pohled mě hřeje u srdce. Všechno na Nicku Goodwinovi je tak sexy. Jeho rty, to, jak se mu zvedají koutky, když se usmívá, jeho

modré oči, dokonalá čelist, husté černé vlasy, do kterých umírám touhou zabořit prsty...

Odtáhnu se a je mi jasné, že se červenám. „Musím nahoru,“ řeknu. „Mám nejvyšší čas se obléct.“

„Posaď se ke své matce, Nicky,“ vyzve ho Marjorie a poplácá rukou na místo vedle sebe. „Už jste se vy dva domluvili na datu svatby? Až půjdu příště do kostela, chci ho oznámit reverendu Jeffreymu. Myslím, že září by bylo skvělé, co říkáte? Miluju zářijové svatby.“

„Za mě perfektní,“ souhlasí Nick, posadí se a položí ruku na zadní opěrku. „Jak to vidíš ty, kotě?“

Opět cítím, jak rudnu. Nedokážu si pomoci. „Podívám se do kalendáře, jestli už tam něco nemám,“ odpovím se smíchem.

Uchechtne se a namíří na mě prstem. „To bych ti nedoporučoval.“

„V tom případě tedy v září.“

„Takže jsme domluveni,“ uzavře to Marjorie a poklepá Nickovi na kolena. „Jak bylo dnes v práci, zlato?“

„Bezva, vůbec jsem se nezastavil, tenhle týden máme spoustu nových klientů.“

„To je dobře a jen tak mimochodem, vypadáš báječně.“

Nick vždycky vypadá báječně. Dnes má na sobě tmavé nažehlené džíny a světle modrou košili s rozepnutým límečkem.

„Po posilovně jsem se převlékl,“ vysvětlí.

„Když už jsme zase u toho...“, posbírám mast a obvazy a vrátím je zpět do krabice, „ještě ti ohřeju večeři, Marjorie, a pak se půjdu obléknout.“

„Děkuju ti, miláčku,“ odpoví Marjorie.

Nick na mě mrkne. „Uvidíme se nahoře.“

*

O půl hodiny později, když stojím v koupelně před zrcadlem, zaklepe Nick na dveře.

„Ještě minutku!“ zavolám a zírám na svůj odraz. Nechápu, proč jsem se vůbec obtěžovala si je oblékat – bylo mi to jasné hned, jak jsem je vytáhla z obalu.

„Mohla by Její Výsost uvolnit koupelnu, aby se věrný poddaný mohl učesat...“

„Už jdu!“

Co se dá dělat. Prohrábnu si vlasy a natočím se k zrcadlu bokem, abych zkontrolovala, jak vypadám zezadu. Docela sexy. Pokud se vám tedy líbí, když je někdo obtažený jako ve vakuové folii.

Nadechnu se, zatáhnou břicho a otevřu dveře.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Už mi došlo, proč ty šaty byly tak levný,“ pronesu a přeje-du si rukama boky. Proboha živého. Vypadám, jako bych z nich měla vytrysknout jako natlakovaná zubní pasta. „Rozhodně to není velikost dvanáct. Spíš deset. Hodně malé desítky. Možná dokonce osmičky. Nebo nulky? Existuje velikost nula?“

Když vzhlednu, Nickovi rty se zkroutí úsměvem a já se zakřením. Pak položím ruku na kulovou kliku dveří a druhou si dám v bok. Něco jako Marilyn Monroe v.. to je jedno v čem. Snažím se o sexy pózu, ale vypadám, jako bych mávala na taxíka.

„Tak fajn,“ pronese se smíchem, „vzdávám se. Co to máš, u všech rohatých, na sobě?“

Pustím kliku, přitulím se k němu a přitisknu čelo k jeho hrudi. „Jsem idiot.“

Oddálí mě od sebe, aby si mě znovu lépe prohlédl. „Páni, Ellie? Co tě to napadlo?“

„Na internetu vypadaly přímo skvěle. Ta sukně měla být úplně normální, ne tahle super těsná trubka. Sotva v ní udělám krok. Koupila jsem je na jednom z těch tržišť. Však víš, všechno tam vypadá úžasně a je to tak strašně levný.“

„Kolik jsi za ně dala?“

„Čtyři padesát. Nevypadám v nich jako mořská panna?“

Přimhouří oči a pokývá hlavou. „Spíš jako humr.“

Hravě ho od sebe odstrčím a on se skácí na postel. Přejdu k němu – opravdu titěrnými krůčky – a zvednu si šaty, abych si na něj mohla sednout.

„Ahoj,“ řekne, zatímco mě líbá na krku. „Ahoj, humře...“

Zrovna jsem mu zabořila prsty do vlasů a teď jimi pořádně šklubnu. Vyjekne předstíranou bolestí, ale hned nato se zachechtá. Políbí mě na šíji a já se celá zachvěju.

Zatahá mě za šaty. „Vážně v tom můžeš dýchat?“

„Jen taktak,“ šeptnu a vtisknu mu letmý polibek na koutek úst.

„Začínáš fialověť,“ vydechne.

„Já vím. Měli bychom si pospíšet.“

Převrátí mě tak prudce, až zalapám po dechu.

„Jak se ta věc sundává?“ ptá se, když se nade mě posadí. „Nebo mám vzít nůžky a rovnou tě z toho vystříhat?“

Na prádelníku zazvoní Nickův telefon.

„Jenže já si je nevzala, abys je ze mě hned svlékal,“ řeknu přerývaně. „Jdeme na večeři, vzpomínáš?“

„V tomhle na žádnou večeři rozhodně nepůjdeš,“ zamumlá a snaží se mi stáhnout tenounká ramínka. Telefon na prádelníku stále vyzvání. Přeuji si, aby ho ignoroval, a telefon zmlkne. *Děkuju ti, bože.*

Znovu mě líbá na krku. Zavřu oči. „Ááá...“

Telefon spustí nanovo.

„Nezve...“

Přestane mě líbat a podívá se na prádelník.

„Nezvedej to,“ šeptám.

„Nemůžu se soustředit, když pořád zvoní.“ Vstane a popadne telefon.

Zvednu se na lokty. „Kdo je to?“

„Nevím. Asi nějaký klient.“

Klient? To jako jedna z jeho *osobních klientek*? V pátek v tuto dobu? Kousla si omylem do chleba s lepkem? Nedokáže vtěsnat tu svoji malou prdelku do džínů na páteční rande?

„Nezvedej to,“ prosím znovu, ale už je pozdě. Už telefonuje.

Vstanu a zamířím ke skříni. Stáhnou z ramínka své staré žluto-modré šaty a pak popadnu telefon.

Napišu Lauren. *Jak to jde?*

Přes ten řev tady se ani neslyším, ale jinak všechno v pohodě, odepíše.

Usměju se.

Dej jí za mě pusu na dobrou noc. Uvidíme se zítra v půl jedenáctý. Přinesu balonky.

Přines gin, odpoví.

Protáhnu se do koupelny, zatímco Nick pořád s někým hovoří.

„Rozumím... Ehm... Jasně.“ A nakonec dodá: „Úžasné.“

Když vyjdu zase ven, Nick sedí na kraji postele, telefon má na klíně a zírá kamsi před sebe.

„Je všechno v pořádku?“ zeptám se.

Podívá se na mě a poklepe rukou na místo vedle sebe. „Pojď sem.“

Lehce se mi zhoupne žaludek. Poslechnu, ale on se prudce zvedne, vezme židli, odhodí z ní oblečení a postaví ji tak, aby si mohl sednout přede mě. Sedí tak blízko, že se dotýkáme koleny.

Chytne mě za obě ruce. „Musím ti něco říct.“

Teď už se mi žaludek svírá divokou křečí. Napadá mě jedině, že chce zrušit svatbu. *Něco se stalo. Vrací se ke své úžasné bejvalce Edwině.*

„O co jde?“

„Našli jsme ji.“

Zamrkám. „Kdo koho našel?“

Sevře mi ruce ještě pevněji a ostře se nadechne. „Car-
lu. Našli jsme ji.“

PÁTÁ KAPITOLA

Nick mě palcem pohladí po vnitřní straně zápěstí a mě zaleje vlna smutku.

„Jak jsi ji našel?“

„No, pamatuješ, jak jsi byla rozrušená kvůli tomu podcastu?“

„Samozřejmě že si to pamatuju.“

Všechno jsem mu o něm řekla ještě předtím, než jsme si s Ashley zavolaly. Nemyslel si, že je to dobrý nápad, ale nesnažil se mě zastavit. A pak, když se mi už začala hojit boule na hlavě, jsem mu řekla, že nemají zájem. Pohládl mě po vlasech a odpověděl, že je to tak možná lepší.

„Přišla jsi mi vážně znepokojená...“ zopakuje.

„Víc mě ale asi rozhodilo, že bych po tom pádu mohla mít otřes mozku.“

„Každopádně mě to přinutilo, abych se zamyslel. Čeho je moc, toho je příliš. Strachuješ se, co se Carle stalo, máma je po té pohlednici celá mimo, a tak jsem si umínil, že ji najdu sám, abychom se všichni mohli posunout dál.“

Několikrát zamrkám. „Ale vždycky jsi tvrdil, že nic zlého se vlastně nestalo. Že je prostě sobecká.“

„Jo, sobecký spratek. A nejspíš se taky stydí. Ale po tom dni jsem to už nedokázal dostat z hlavy. Vážně si myslím, že bychom s tou šarádou měli jednou provždy skončit. Už příliš dlouho vrhá na naše životy stín. A mě už

to nebaví. Mám toho dost. Chci, abys byla šťastná, a chci, aby byla šťastná i máma.“

„Dobře. Páni. A cos tedy udělal?“

„Najal jsem si soukromého detektiva.“

„Děláš si srandu?“

„Nedělám.“

„Kdy?“

„Pár dní nato, co tě ty ženský z podcastu odmítly.“

„Ale proč jsi mi nic neřekl?“

Téměř neznatelně pokrčí rameny. „Chtěl jsem tě překvapit.“

„Fajn, to se ti vážně povedlo. Překvapená rozhodně jsem. Co bylo pak?“

„Našel ji.“

Našli jsme ji. Je mrtvá.

„Ach, Nicku.“ Pevně ho obejmu a přitisknu se k němu.

„Proboha, nemůžu tomu uvěřit.“

„Měl bych to říct mámě,“ zamumlá mi u krku.

Odtáhnu se. „Samozřejmě. Pojdme ale oba. Bude to pro ni strašný šok. Chudák Margie. Kde našli tělo? Řekl ti to ten detektiv?“

„Tělo?“ Vezme mě za zápěstí a lehce mě odstrčí. „O čem to, sakra, mluvíš, Ellie?“

Nechápavě se zamračím. „Počkej... Tvrdíš snad... že žije?“

„Jasně že žije! Jak tě mohlo napadnout něco jiného?“

Položím mu hlavu na hrud. „Ach bože! Já si totiž myslela...“

„Kristepane, Ellie.“

„Omlouvám se. Moc se omlouvám. Jen jsem předpokládala...“